

☒ Nu, wat zou dat? Daar is er allicht weer een te vinden, die een vorstenkroon wil dragen — leve de Koning!

Het dagelijksch bedrijf heeft zijn voortgang, al ster-ven er tien of honderd in een dorp, en voor Anton, den eenigen erfgenaam van zijn vader, waren er vele beslommeringen aan verbonden, om de nalatenschap te aanvaarden.

Er was niets aan te veranderen; ze waren onvermijdelijk, al stond er zijn hoofd de eerste maanden niet naar, om er zich mee te bemoeien. Er schulde ook een innerlijke angst in zijn ziel, om precies na te rekenen, hoeveel hij bezat. Gaarne liet hij 't aan den notaris over, die het formulier voor de successie-belasting zou invullen.

In de gelagkamer van „Het Hof van Holland” wist men het al beter, wat hij aan landerijen bezat, dan hij zelf. Bovendien wist men te vertellen, dat hij met zijn vrouw een aardigen duit had betrouwd, en na den polderschout, die bij den korenmolen woonde, en den burgemeester, werd hij thans voor den rijksten burger van dit dorp gehouden.

Het waren de afgodendienaren, de Mammon- dienaren, die deze berekeningen maakten. Hun ziel ging op in die dingen; het was hun lust en hun leven.

Soms kwam het Anton Randijk ter oore; vooral Wailing was er scheutig mee, in deze richting zinspelingen te maken, maar hij veranderde er niet van. Ook bleef hij eenvoudig in zijn optreden; hij ver- hoovaardigde zich niet op zijn bezit, en in zijn kleding bleef hij sober, al was alles, evenals vroeger, van eerste kwaliteit. Hij zette in de week zelfs geen hoed op; een pet was voldoende.

Maar achter die pet schulde toch iets anders... En toen Schildhuis een keer hem vroeg, waarom hij in de week geen hoed opzette, was zijn bondig ant- woord: „Ik behoef geen hoed op te zetten; ze kennen me toch wel.”

Dat was ook waar, maar Schildhuis met zijn scherp verstand had achter die simpele woorden toch iets anders ontdekt, en het zat hem niet alleen in de woer- den, maar vooral in den toon, waarop ze werden uit-

gesproken, dat de aandacht van Schildhuis werd getrokken. Het was een kleine adder, verscholen onder het gras... een glimp van verborgen hoogmoed... hier lagen de verborgen wortelen van een zondige neiging...

Randijk werd de vraagbaak der gemeente, zooals zijn vader het was geweest. Zijn invloed werd groot; als wethouder bracht hij de gemeente vooruit, zonder haar op hooge kosten te jagen; hij kenmerkte zich door een beleid, dat even voorzichtig als vooruit- strevend kon worden genoemd, terwijl hij als ouder- ling bij het huisbezoek levendig aan zijn vader her- innerde.

Door het overlijden van zijn vader was hij een rijk man geworden, maar men kon niet zeggen, dat hij er zich op verhoovaardigde; en de eenvoud, die hem bleef sieren, versterkte de oprechte achting, die voor hem werd gekoesterd.

Hij dorst ook in den zak te fasten, waar 't noodig was. Randijk was een milddadig man; het was zijn lust en zijn leven, om den nood der weezen te lenigen en de tranen der weduwen te drogen, waar hij kon, en deze man met de pet op werd de ongekroonde koning van dit welvarende dorp. Ook diende hij God, en deed, wat goed was in de oogen des Heeren.

Schildhuis had echter achter die pet gekeken en een verborgen wortel van hoogmoed bij zijn mede- ouderling vermoed, die hem met zorg vervulde. Hij sprak er niet over, want hij had het goed gerucht en niet het kwaad gerucht van zijn broeder te verbreiden, en hij achtte trouwens Randijk uitnemender dan zich- zelve.

Er leefde bovendien een stille hoop bij Schildhuis, dat hij zich had vergist, maar er waren kleine aan- wijzingen, door anderen niet opgemerkt, die deze hoop bestookten. Randijk was milddadig, maar wilde het ook wel weten. Men kon niet zeggen, dat bij hem de rechterhand niet mocht weten, wat de linkerhand dood; en was in een nood te voorzien, dan hield Randijk er van, om openbare lijsten te laten circule- leeren, waarop hij gemeenlijk met een groot bedrag schitterde.
(Wordt vervolgd)

LEVENSSEL? ☒

Zie de witte vlokjes warr'len,
dansen, dar'len in de lucht;
zie ze door elkander dwarr'len
en hoe d'een voor d'ander vlucht.
Hoe ze draaien, hoe ze krielen
in een al maar wilder jacht,
op en door elkander wielen,
als d'een d'aâr te grijpen tracht.

Wat een levenslustig spel:
zonder poozen, zonder rusten
jagen, jagen, spannend snel,
elk naar eigen zin en lusten,
tot ze op velden, wegen, daken,
stronk en struik, in park en paân,
't wilde jachten moeten staken -
en de stille rust ingaan.

H. W. A.

